

Napoleon III. a Eugenie.

Veškeré zraky se obracely jen po katovi a jeho obětech.

"Hle, již přicházejí— a podívej se, jak si ten Orsini vykrajuje, jako by ho vedli na slavnost", ozvaly se hlasy.

Již došel průvod až k stupňům popravního ležení. Karabinci stáli dle a schodu, soudcové, kněží a odsouzení, za nimiž se nyní také kat a jeho pacholci seřadili, vyšli na lezení.

Nyní nastalo po celém náměstí mrtvé ticho.

Soudce, jenž měl čísti rozsudek, pokročil ke předu, otevřel listinu a oznamoval zvrácením hlasy katovi vzkaz, aby ty dva zločince smrti potrestal, — pak podal katovi pergamenu, aby všude celému obradu zůstal se stalo.

Tu přikročil Orsini až k samým schodům a polal k shromážděným lidu mlávit: ale sotva byl několik slov promluvil, hodil mu kat Heydemann busty zájmu přes hlavu, která pro každý případ tak dlouho pod pláštěm držel. Slova Orsiniho se pod tímto zájmem usdula, dva pacholci se ho uchopili a odvlekli ho ku kaplanům, kteří mu snižili s hlavy trnů, než sukno, čímž ho napomenou aby se pomodlil.

Mezi shromážděnými davy bylo slyšet hlasité reptání, které se víc a víc vznamáhalo.

"Ten odsouzenec patří mně!" zvolal doko, "popravni ležení není žádná řečnická!"

Pak dal pochopným znamením, kteří stáli za Pierim. Tito se ho chopili a chtěli ho upnouti na špaček. On se tomu ale protivil, neboť chtěl sám hlavu na špaček položit. Zdálo se, že jest na to brávný, že má umřít pro své národní. Poklekl a pomodlil se krátkou modlitbou, položil pak sám hlavu na vyhubené místo ve špačku.

Tu se naň ale vrhli katovi pacholci a v okamžik byli spoutáni připnuti. Pak zase ustoupili zpět.

Nyní stávil kat před jím, že se stálo spouštělo—toto se zalesklo—pak zaduněla rána a hlava Pieriho se odvalila na země sukno, an zatím z jeho trupu krev proudem tekla.

Pacholci odstranili v okamžik trup i hlavu.

Nyní přišla tuda na Orsiniho. Tento viděl svého spolupřítele umírat, a při tom se má nepohnula na obličeji ani čta, on však hleděl upnutým zrakem a neleká se. Utínil ještě jeden pokus a chtěl k lidu promluvit, když mu hlasitou pochvalou vzdával.

Skotil několik kroků ku kraji, ale než mohl slovo promluvit, hodil mu již zase pacholci trnů sukno přes hlavu. Pak se ho chopili a vlekli jej, až se jim silně bránil, ku špačku, kde jej pak připnuli.

Zatím byl kat Heydemann se stádná krev očistil a zase nahoru vytáhl. Nyní stávil před jím jedna, a opět spadlo stádné na vyhubené místo ve špačku. Orsini byl odpraven. Na jedné straně ležel jeho trup, ještě sebou třel, a na druhé straně ležela jeho hlava, ještě otáma koule.

Krev tekla po zemi sukno až na diáždění, a fanatiké ženy si v ni máčely látky.

Bubny zavily—oprava byla vykonána.

Orsiniho zářev byla však za několik měsíců na to čísařem Napoleonem provedena. Osvobození a sjednocení Itálie, již bylo hlavním úkolem odpravených a jež veškeré italské obyvatelstvo nejvíceji naději naplňovalo, uskutečnilo se přibližně roku.

Brzo na to dělal čísař s italským ministrem Cavourem plány a prvními znamením dorozuměl se Napoleonem se Sardinským králem by šatek prince Napoleona s Klotildou, 16 letou dcerou krále Viktora Emanuela.

Pak nastala zločinná válka mezi Rakouskem a Francií, která po bitvě u Magenty strážnou porážkou rakouských vojsk u Solferina se skončila.

Následkem toho postoupilo Rakousko Napoleonovi uzavřením míru ve Villafranca colos Lombardi, a tento již postoupil sardiniskému králi, a brzo na to připsal do k Francii Savojsko a Nizza a okolí.

Spojení stálo v severní a střední Itálii bylo prvním krokem k založení nové italské říše pod Viktorem Emanuelem.

V Paříži se obdržela slavnost na slavnosti, a Ludvík Napoleon měl zase na několik let svůj trůn poněkud upevněn.

Čertův ostrov.

Zatím, co se vedla v Itálii s Rakouskem válka, trpěl se Olympeo a markýze do Monthona, hvězda hanebným způsobem obviněni, že se byli též vražděného útoke Orsiniho zúčastnili, ve vyšetřování vězení pakliškem, v tak zvaném Cienciogeri.

Co však Olympeo ještě více trápilo, než to neopravdivosti, byla jeho nejistota, co se asi a jeho Deloreo stalo. Ten dříve-

vý kříd mu odhalil a zavřeli jeho i markýze každého zvlášť. Días matový kříd byl odevzdán čísařovně.

Dříve však, než tyto dva známé v tomto vězení navštívíme, musíme povědět, kde se právě toho času, když byli oba zatknuti, mladý Juan nalezal, poněvadž jsme ho v chrámu matky Boží neviděli.

Juan se byl prvně na tom ustanovil, že musí přinést do Camerata, stáje co stáje, z ostrova Cayenne vysohoditi. Nelekal se žádného nebezpečí, ani žádného nevolání, před čimž jej markýz varoval, nýbrž vyslovil se, že jest odhodlán na to i život nasaditi, jen aby prince De Camerata vysohodil.

Markýz de Monthono počítal nad tím opravdovou radost, že jest Juan vzduch své mladosti již tak udatý a neobrozený, i opatřil jej na to dalekou cestu potřebnými penězi. Za několik dní odpůl z Havre s lodí, která plavila do jižní Ameriky, nemaje ovšem, co se týkalo obživy na cestě a zvlášť ostrovů Cayennských, docela žádných vědomostí.

Čertův ostrov zasluhoval všim pravému tomu jméno, neboť jsou to skutek pekelné moci, které tam musí nešťastní odsouzení vytrpěti. Za to jak tak věští žst již za krátký čas umírá, a síle dle toho tmavého bodu vyvine, ale najednou zaduněla a královského ostrova rána z děla, a to bylo znamením, že se má každý ku svému dozorcí dostaviti. Prince tu ale držela jakási kouzelná moc, i nechtěl se odsud dříve hnouti, dokud se nepřevěděl, co asi ten tůžící se bod znamená. Zdálo se mu, že to bude nejspíš nějaká menší loď. Najednou se ale upamatoval, že jest dozorcův pomocník, zřavý Angličan John, jeho nepřítel a škůdce, a proto pospíchal se skály dolů, aby co nejdříve dozorcí se představit.

Měl ale před sebou dosti dalekou cestu, která by byla nejméně půl hodiny trvala, kdyby byl běžel.

Již bylo slunce dávno do moře se ponořilo, když přicházel k boudám. Vánde bylo již ticho, všichni ostatní odsouzení byli se již dozorcí představiteli, a on jediný se opozdil.

Před úradním domem stál klambonůs Angličan, čekaje, jak se zdálo, na prince, který měl být svým přestupkem v jeho moce byl upadl.

"Máte štěstí, že přicházíte: již jsem chtěl vytáhnout znamením na poplach!" zvolal mu již z daleka vstříc. "Nejspíš myslíte na to, jak byste se odsud dostal? Což nevíte, co vás za to očekává?"

Camerata viděl, že mu chce dát John veškerou svou moc počítati, i pravil:

"Já jsem se opozdil i podrobím se bez reptání trestu, který se mi usoudí."

"Přijďte na latě. Ale již pozoruj, že mi chcete vzdorovati. Však ono vás to brzo přejde!" zvolal John, jehož okřídlené obličej jako pivoňka se rozpálil. "Vy mne ještě neznáte: dnes stojíme docela jinak proti sobě, než tenkrát."

"Vy nemáte nic jiného za slohu, než usoudit mi trest, který jsem nezohlednil," odpověděl princ hrů.

"Co se ale říkáš die mé vše, a fektete-li proti tomu jen slovo, dostaneš zpra ketzý."

"Chlape, nepopuzuj mne!" zvolal Camerata zatínaje zuby.

"Já půjdu na tu skálu a podívám se na moře, až vás dovedu na latě. Já vim, že jste tam nadarmo nepohoválo."

Camerata již naskakoval vztekem, i měl chuť, tohoto drzého chlapa jedinou ranou přest skolit i, ale zdržel se ještě.

Nyní odvedl John prince do trestnice, jež byla na blízku. V níž se trestníci nebyl již celý rok ani jediný trestanec, poněvadž Maillet, až byl jinak ve své službě přislan, nikoho za to nestretal, pakli se mu v čas nepředstavit.

Princ nahlédl, pakli by se zdrabal do té trestnice již, že by se mu něco ještě horšího státi mohlo, proto se neprotivil. John otevřel nízké a pevné dveře a vešel surovým hlasem:

"Lezte tam, zde vám zajde hovovat."

Camerata vstoupil do laťové komůrky, která byla do čtvrtce ani šest stop prostranná. Ani tento pokojíček trest ho tak nezamrzal, jako Johnova trestnice, že pjdje na skálu se podívat, zdali tam není nic podezřelého.

John se přede dvěma zachechtal a pravil:

"Teď tam sedte v té díře, až se vám udeří na tělo větry: to vše aspoň zkrátí."

Obrátil se, že pak směrem k vysoké skále, z které byla rozsáhlá vyhlídka na moře. Měsíc ještě svítil. Cestou mrtil ještě pohledem do malých okének některých bud, aby se přesvědčil, zdali jejich obyvatelé již dle předpovědi se spí.

Velitel nemohl vakuatú žádného loďspího hleděti sobě vybrat, než tohoto prohnádného padoucha, jemuž by se bylo na těchto ostrovech tak daleko libilo, kdyby jej bylo nesmittelné záti na návrat do Evropy neupomínalo. On věděl totiž, že má za to jen falešný mo vojvodovi se děkovati, že byl tem svatou a o třešky své pan-

se, které byl na něm vylichoval, tímto způsobem oloupen, a proto mu byla myšlenka, až se bude moci na něm pomstít, vždycky pravou rozkoš. Že se dříve nebudou později nějakým způsobem do Francie navrátit, o tom si dělal celou jistotu, a pak by bylo jeho prvním činem bývalo, že by se byl na Endemovi strašně pomstil.

Onen černý bod, který byl Camerata na moři spatřil, byla o-vice lodice, ale byla to malá lodice rybářská, jež byla odpoledne se zářivou nedaleko Cayenne vyplula.

Na této lodici byl jediný mladý člověk. Tento měl na sobě lehký oblek pobřežních rybářů, totiž pruhovanou košili, plátně kaboty a lícený klobouk se širokou špičkou.

Když byl od břehu odrazil, dal se lodici směř k ostrovům, a rozepnul si také dohem napuštěnou plachta. Když se chýlilo k veče ru, byl již daleko na moři, a brzo na to vynořil se před ním ve svěle měsíce terpět ostrov.

"Jen měj štěstí, ubohý princ!" mluvil sám pro sebe, hledě zářivě zrakem k ostrovu: hodina trvá vysohodzení se již blíží. Jen aby nechtěl tam nahoře žádný zrádce."

Byl to Juan, jenž tuto odvádlivo vstřbu podnikl. Kdyby se byla stráž bouře, byl ztracen, neboť neměl v takových věcech žádných zkušeností.

Juan se byl totiž nedaleko Cayenne jistěmu chudému rybáři svěřil, že mu pak také na veslé peníze nejen radou na ruku by, nýbrž také svou lodici zapůjčil. Tuto starý rybář upozornil jej na věcký poměr, jež na čertovu ostrově panují, jakož i na všeliké nebezpečí, které mu tam hrozí, a zvlášť před tím jej varoval, aby se chránil na tento ostrov nouhou vstoupiti, poněvadž př jest to pro těžkým trestem zakázáno.

Juan se ale nedal ničím odstrašiti, jeho hotov život i svobodu v nebezpečí vydati, jen aby prince zachránil.

Zdálo se až posud, že jest mu i samo nebezpečí, na obloze se neukázalo ani mráčka a moře se podobalo čistému ploše, ani nejspíš vtr nezavánil a Juan stál i opět plachtu, když se blížil ku skále. Starý rybář byl u dal místa, kudy by mohl mezi příkrými skalami do malého zářivého prostoru, a toto místo viděl Juan již před sebou.

Bylo to jen úzká trhlina ve skále, a když na ní z daleka hleděl, byla zakryta černým stínem, poněvadž tam měsíce vniknouti nemohl. Tato puklina byla trochu zahábná, a Juan neviděl posud na příkrých stěnách vystupovat, žádné stězky, po kterých by se mohl buďto na skálu anebo do vnitř ostrova dostat. Vyzkoušel nyní své veškerých sil dostal se s lodici touto puklinou až na místo, kde mohl z loď na skálu vstoupiti. Zdálo se, jako by zde byla sama příroda v této skále schody udeřila.

Juanovi oběti záti blahou nadějí. Pádařilo mu svu loďici až k tomu místu dostati, a zde již ukázal ku stromu, jenž z puklé skály vyrůstal.

Sotva byl ale s touto prací hotov, chtě se provést vyzkoušet na hořejší stupeň, zaslechl nějaký blížící se šramot. Opatrně a ve vichřici vylezl na tento stupeň a odsud mohl po celé délce pakliny vidět, která jako silnice do vnitř ostrova se táhnou, čím dále, tím širší bti se zdála. Tu spatřil blížící se k němu mužskou osobu, od kteréž ten šramot pocházel. Nahnul se opatrně přes kraj stupně, i spatřil na klobouku tohoto muže dozorský znak.

Byl to John, jenž se chtěl podívat na moře. Stupně, na němž stál Juan, byl úzký, a proto musel del pozor, aby nespadol do vody. Zatím přicházel John blíž a blíž, i byl již několik kroků od místa vzdálen, kde se Juan skrýval. Dole byla řízná tma, a proto nemohl jeho lodici spatřiti.

Ani na čístej křácl John dále, ani by si byl toho povšimnul. A pak zmizel, leza nahoru, za skálu.

Pro tento okamžik bylo nebezpečí odstraněno, ale mohlo se zase opakovati, kdyby se byl hlíď vrátil. A pak k němu byl Juan ale čekati, i vylezl opatrně jako kočka ku stupňům až nahoru. Hlíďka byl v pravo se obrátil a on se obrátil v levo, mysle, že tam naleze nějaký výhled z těchto skal. Nasouchal chvíli, zdali mu již nehoří nebezpečí, ale vřádo bylo ticho. Nyní se král přisunout mezi příkrými skalami a dostal se brzo na místo, odkudž viděl přes celou rovinu.

Starý rybář ho byl na to již upozornil, že není na této rovině žádné stromoví, za nimiž by se mohl ukrýti, a proto mu radil, aby se ukryl nedaleko skalin pakliny, z kteréž odsouzení každý den vodu si nosí,—tam aby žekal tak dlouho, až přijde ten, kteréhož chce vysohoditi.

Odvážil se až k samým boudám, bylo by velmi nebezpečné bývalo.

Juan se tedy obrátil směrem, kde dle popáný rybářova ona skála puklina se sladkou vodou nalozati se musela. I nalezl jí také a ukryl se za několika balvany, než mohl z dleka nevidět, jenž muel tudy jít. Posud ale nevěděl, zdali hlíďka jeho jedli palel, či již nic.

Za těmi balvany stáal až do rána, a je opatrně ržel a lahvil vlnu, mohl sde dobře až do druhého večera vytkati.

Hned ráno přicházel sem trestanec jeden po druhém, aby si každý na celý den čerstvé vody zde nabral.

Juanovi douleko srdce bouřlivě, když viděl, jak ti ubozí se svými dřídnými blíže přicházejí. Nyní mu zléželo na tom, aby poznal mezi nimi Camerata, a dal mu nějaké znamení a sou tajným způsobem, aby to jeho soudruhové neopozorovali, poněvadž nebyl jist, zdali není mezi nimi také zrádce.

Ke studánce přicházel vždy dva a dva a nabíral si vody do džberu, kterýž na dlouhém háku doli spouštěli.

Juan pozoroval hodivě každý obličej, ale posud neviděl, že by se který z nich princovi podobal.

Teprv, když byl všickni s nabíraním vody hotovi, a když se zase na zpáteční cestu dávali, přistoupil ke studánce jednotliví trestanci a s nim zároveň onen hlíďka, kteréhož byl Juan v noci viděl. Tento trestník byl Camerata. Také on byl již velmi bdný, ale Juan ho přece poznal.

Jak mu ale měl dáti znamení, když stál hlíďka hned vedle něho, jen na to čekaje, až tento trestanec vody sobě nabere: a přece se muselo něco rychle státi, poněvadž by mu pak byla všelká možnost odháta bývala, aby se s nim mohl dorozumět.

Juan vyzkál onoho okamžikem, v němž Camerata tyčka s okovem se studně nahoru táhl,—jeho hlíďka se právě díval za odcházející hadou trestanec,—Juan vstříhl rychle hlavu za balvánem, Camerata hleděl právě v tuto místa a byl by visko nábých překvapením skoro všecko prozradil. Juan si ale položil prst na ústa a zmílel hned zase za balvánem, poněvadž se hlíďka opět k princovi obrátil.

"Nu, co tam tak dlouho hlíďka?" zvolal John potupně. "Tudím, že vám nejde ta laťová komůrka pod vousy?"

Camerata, jenž byl svého přítelce Juana poznal, neodpověděl na toto poznamenání. Zapomněl si nashváti klobouk u studně a tím dosáhl odělosti, když byl s hlíďkem zase odšel, ježto jednou na špaček se vrátili.

"Já to s skutku, Juane?" táal se utlumeným hlasem. "Ale pro živého Boha, co se vydáváš do takového nebezpečí?"

(Pokračování.)

Jak se mohl lehce oženit.

(Pro "Pokrok Zapadu" napsal H. Chotek.)

Tato otázka přišla tak neobčekaně, že doktora poněkud zarazila. Hned se ale vzpamatoval a odvětil:

"A to jste ještě nepozorovala? Ano, jsem israelita a dle váš mlvy byslym jsem i v ry jsto židovka. Je tomu tak?"

"Já nezapírám, ale divím se, že jsem vás ještě v synagoge nespatriam."

"Já — já — já, víte, drahá přítelko, já nemám mnoho času, a odhávám proto pooboznosti domá, pokud nebolý doktor."

"To vás nemustí zarazit," směla se ona, "vždyť já tam také tak často nechodím."

Vřelím stisknutím ruky vyslovil doktor svůj dik. Pak se k ní naklonil a mluvil k ní tak tiše, že ani jeho přátelé, kteří jej po celou tu dobu sledovali, neslyšeli.

Dovíraje se tedy k našim domov známým a poslyšme co oni sobě povídají.

"Ale poslyš přece profesore, to jsem si nemyslil, že ten doktor umí tak lhát. Teď udeřal se sebe čidla, a je to vsadím se, že kdyby ona chtěla, že jí hned udeřil nějaký tyrek z Koranu a tekne je to v bláze, i byl již několik kroků od místa vzdálen, kde se Juan skrýval. Dole byla řízná tma, a proto nemohl jeho lodici spatřiti."

Ani na čístej křácl John dále, ani by si byl toho povšimnul. A pak zmizel, leza nahoru, za skálu."

Pro tento okamžik bylo nebezpečí odstraněno, ale mohlo se zase opakovati, kdyby se byl hlíď vrátil. A pak k němu byl Juan ale čekati, i vylezl opatrně jako kočka ku stupňům až nahoru. Hlíďka byl v pravo se obrátil a on se obrátil v levo, mysle, že tam naleze nějaký výhled z těchto skal. Nasouchal chvíli, zdali mu již nehoří nebezpečí, ale vřádo bylo ticho. Nyní se král přisunout mezi příkrými skalami a dostal se brzo na místo, odkudž viděl přes celou rovinu."

Starý rybář ho byl na to již upozornil, že není na této rovině žádné stromoví, za nimiž by se mohl ukrýti, a proto mu radil, aby se ukryl nedaleko skalin pakliny, z kteréž odsouzení každý den vodu si nosí,—tam aby žekal tak dlouho, až přijde ten, kteréhož chce vysohoditi."

Odvážil se až k samým boudám, bylo by velmi nebezpečné bývalo."

Juan se tedy obrátil směrem, kde dle popáný rybářova ona skála puklina se sladkou vodou nalozati se musela. I nalezl jí také a ukryl se za několika balvany, než mohl z dleka nevidět, jenž muel tudy jít. Posud ale nevěděl, zdali hlíďka jeho jedli palel, či již nic."

Také ona neupřítavosti jeho pozorovala a směla se. Když slo-

bylo víno přinečeno a oň již vyběhol ku okusu jeho, tu odhalila závoj, dokada doktorovi s úsměvem ruku a pravila:

"Teď dovědíte, že jste se přeměnil, hledav ve mne krásavici."

Doktor byl tak překvapen, že za dlouho nemohl promluvit. Konečně zvolal jako v nadšení:

"To přesahuje mé očekávání!"

Pohledem na ni zapomněl na ušifce, víno ano i přítomnost zvdávého sklepnika.

Ona jej s úsměvem upamatovala a proč sem vlastně přišla a doktor dal se do ušifce jakoby chtěl všechny dojem dnešního večera—zajíst.

Ona vstala a hotovila se k odchodu, doktor také. Za chvíli opustili lokál, v kterém se započal zážitek utrpení doktorova.

Chvojka a jeho přítel ustoupili do stínu domu. Doktor a jeho přítelka rozhodli se opatrně kolem, a nevidouce žádného, kráclí volným krokem dále.

"Nesmela bych vědět příčinu vašeho hlubokého zamyšlení?" tále se ona doktora. "Zdá se, jako byste toho teď litoval, že jste vstal na sebe tu nevděčnou úlohu, doprovidit mně domů."

"Nikoli!" odvětil doktor s vronocností. "Přemýšlel jsem právě, abych vám nelepšilo přitele doktoru Chvojku představit. — Slečna Rachel Moserova."

"Těži mne," kápal Chvojka v rozpacích, hledě nepatrně do obličeje dčry.

Tato mu podala nenuečen ruku a usmála se.

Byla to dívka štíhlá asi 17 jar. Postavy ne příliš velké ale světlé a souměrné. Bohatě její vlasy spjaly v kadlecích po špi rad snih bláží. Čerád oko její motalo blesky, které sedce ranilo do rojevu. Otevřela-li svá malá ústa, bylo viděti řadu bílých zoubků, za kterou by sáhl i lékař, kdyby na hlavu na prodej, a radostí velkou šakru obtořoval. Běti letní šat, kterýž plný byl jejích vlasů, se řader zářivě nezakrýval, nebyl však jejím na ujmu. Vábor vřelím tím jednoduše nebyl její zjev sympatičků, ka kterému nevděkovaje přinečme, kterému dčvěřujeme a celou duš a srdcem svým. Pohléd jej postřelil oud přímé nevinnosti, který srdce okonal a jímá. Což bytosť její prozrazovala všelch a smyslnost. To muel také Chvojka pozorovat, neboť nepromluvil ani slova vice, usel zájmu na pohovku, a jal se listy v zářivě knize přelobit.

Doktor uvedl svou Rachel ku sedadlu a táal se po příčině tak rozostřené překvapení.

"Citím se být nemocna" di ona, "a přicházím vás hládati o radu. Již po nějakou dobu cítím, že mi něčto možno tak velmi dčháti, jako jiný. Těži nemohu dobře spáti pro náramný tlak a pichá ní srdce."

"Tak, tak?" di doktor válně. "Bespochyby jste se nastudila. — Co myslí Chvojka, co by mál přitele pomohlo?"

"Je by zastit," odvětil Chvojka, "že by muel s živámi studenou vodou pomohlo—slečna adá se ni bty volně horkokrevná."

Rachel se zaržela a stálo se že má ostrou odpověď na jazyku, však přemohla se a odpověděla s ironií:

"Nevědela jsem, že má doktor tak bystrý zrak a takou lékařskou praxi."

"Odpovězte mu, on rád lžáclí," omouval doktor svého přitele; přijímaje prosasit tuto láhvkou s lékem. Doufám, že za krátký čas vám bude lépe."

"Díky, pane doktor, nebudete-li přijít opět. Témio slovy se poroučela."

"Proč již ji zapadli?" táal se doktor lahvěv svého draha.

Chvojka vstal, položil ruku na ramě svého přitele a táal se ho válně:

"A hm se ti skutečně? Nepřipadá ti jako pestrý had, který svou oběť sobě vyhlidnuv tak lehce se jí nevadí?"

"Má pravda," odvětil doktor, "byť však novad, bych sobě udělal kapitáni frvadu."

"Dej pozor až ona ti seznáka kouzlem, na něj do smrti nezapomeneš."

"Předně, co jest to za dčvěo—myslím totiž její heaké,— kde bydlí,— jak daleko je si ni — a co —"

"Dej pozor, příteli," vřadne mu doktor do řeči, "ať si samými otázkami jazyk neptákovéš. — Ostatně ti mohu oděky té odpověditi."

"Je heaké?" vyvalil Lukáš.

"Hm, projde!"

"Kde bydlí?"

"Nevím."

"Blesky bož! Což jsi s ní nešel?"

"Ona mě to na polovici cestě zakázala."

"Chvojka hlápnul Lukášovi na kuli oko, až tento vytklmu: "Dej přece pozor, viť si mám ku oka!"

"A ty se nechal odstrašit?"

"Hm, jak vidí!"

"Novit tedy ani její jméno?"

"Nevím!"

"Tys jí tedy nevedl na ušifce a vino?"

"Jak?"

"Tys jí tedy netekl šes israelita?"

Co to? — Aha, políman chápá; onť muel stěpovall — myslí si doktor.—Těži dobře.—"Aha, tak! Ky spoje pili oběti víno,

poněvadž si ona stžlovala na hzeaké."